

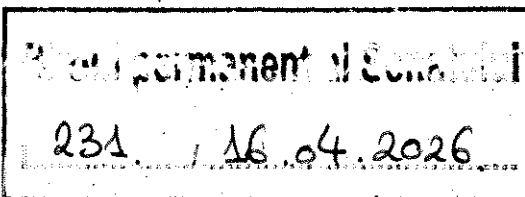

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

„Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției”
(art. 133 alin.1 din Constituție, republicată)

Adresa nr. 3901/2026 din data de 08.04.2026

Domnului Mario Ovidiu Oprea
Secretarul general al Senatului României

Stimate domnule secretar general,

Ca urmare a adresei dumneavoastră nr. XXXV/995 din 02.03.2026 prin care ați transmis Consiliului Superior al Magistraturii, spre avizare, *Propunerea legislativă pentru modificarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal (b102/26.02.2026)*, vă comunicăm că aceasta a fost analizată în ședința din data de 02 aprilie 2026 a Comisiei nr. 1 - reunită „Legislație și cooperare interinstituțională”.

Referitor la solicitarea de avizare a propunerii legislative, având în vedere prevederile art. 39 alin. (3) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, precum și interpretarea dată de Curtea Constituțională sintagmei „acte normative ce privesc activitatea autorității judecătorești”, Comisia a reținut că nu se impune emiterea unui aviz de către Consiliul Superior al Magistraturii, urmând a fi exprimat un punct de vedere.

Sub acest aspect, comisia de specialitate a apreciat că se impune o analiză prealabilă a caracterului adecvat al limitelor de pedeapsă existente, respectiv verificarea măsurii în care sancțiunile prevăzute de legislația penală în vigoare reflectă sau nu gravitatea deosebită a infracțiunilor sexuale comise asupra minorilor și dacă acestea sunt apte să asigure o protecție reală și efectivă a acestei categorii vulnerabile de persoane.

Prezumția că reglementarea în vigoare este adecvată, prezumție care rezultă din însăși existența în dreptul pozitiv a dispozițiilor legale vizate, nu poate fi răsturnată prin argumentele reținute în expunerea de motive ce însoțește inițiativa legislativă. Simpla afirmație a necesității majorării limitelor de pedeapsă nu este de natură să înlăture această prezumție, în lipsa unei fundamentări reale și coerente.

Astfel, din analiza expunerii de motive nu rezultă niciun argument care să justifice intervenția propusă asupra tratamentului sancționator, nici din perspectivă teoretică, prin raportare la natura și importanța obiectului juridic special ocrotit de normele de incriminare, și nici din perspectivă practică, prin trimitere la date statistice relevante, la elemente de practică

judiciară ori la studii de specialitate care să evidențieze, în mod concret, caracterul insuficient al sancțiunilor prevăzute în prezent de legislația penală.

În aceste condiții, Comisia a apreciat că argumentele invocate în susținerea demersului legislativ nu sunt de natură să justifice concluzia potrivit căreia actualul cadru normativ ar fi inadecvat sau insuficient pentru realizarea unei protecții reale și efective a valorilor sociale ocrotite de legea penală.

De altfel, infracțiunile vizate de prezentul demers legislativ au fost introduse, respectiv modificate recent, prin Legea nr. 217/2023.

Astfel, începând cu data de 14.07.2023, prin Legea nr. 217/2023, legiuitorul a intervenit în mod substanțial asupra reglementării infracțiunilor sexuale săvârșite asupra minorilor, prin actul normativ menționat fiind introduse în Codul penal infracțiunile de *viol săvârșit asupra unui minor* și *agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor*, a fost introdusă varianta normativă prevăzută la art. 221 alin. (4¹) din Codul penal privind infracțiunea de *corupere sexuală a minorilor*, iar conținutul constitutiv al infracțiunii de *racolare a minorilor în scopuri sexuale*, reglementată de art. 222 din Codul penal, a fost modificat în mod corespunzător.

În aceste condiții, la mai puțin de trei ani de la această intervenție legislativă amplă asupra Codului penal, inițiatorul apreciază că întreg cadrul normativ astfel configurat ar fi insuficient, propunând majorarea limitelor de pedeapsă și asumând implicit teza potrivit căreia sancțiunile prevăzute în prezent nu ar avea efectul descurajant necesar. Or, se constată că o asemenea susținere nici nu putea fi însoțită de vreun element de practică judiciară de vreme ce, potrivit principiilor aplicării legii penale în timp și al aplicării legii penale mai favorabile, faptele care pot fi sancționate potrivit Legii nr. 217/2023 nu pot fi săvârșite decât ulterior intrării în vigoare a acesteia, respectiv ulterior lunii iulie 2023.

Revenind la problema majorării limitelor de pedeapsă pentru infracțiunile vizate, Comisia a apreciat că orice discuție referitoare la necesitatea modificării tratamentului sancționator nu poate face abstracție de concepțiile fundamentale care stau la baza pedepsei penale, precum și de condițiile pe care aceasta trebuie să le îndeplinească pentru a servi în mod real și eficient scopului său.

Astfel, potrivit concepției retributive asupra pedepsei, sancțiunea penală reprezintă un echivalent al răului cauzat prin fapta penală săvârșită. Cu alte cuvinte, pedeapsa exprimă dezaprobarea pe care legea penală o manifestă față de fapta incriminată și sancționată, această dezaprobare fiind stabilită în funcție de gravitatea faptei și de importanța valorii sociale ocrotite.

Din perspectiva condițiilor pe care pedeapsa penală trebuie să le întrunească, relevant pentru analiza de față este caracterul just al acesteia. O pedeapsă justă este aceea care corespunde naturii și gravității faptei săvârșite, precum și gradului de vinovăție a persoanei care

a comis-o. Legea penală nu trebuie să recurgă la sancțiuni decât în măsura în care acestea corespund ideii de dreptate, atât sub aspect calitativ, cât și sub aspect cantitativ, prin raportare la gravitatea faptei.

Aceeași idee este exprimată și în expunerea de motive a actualului Cod penal, în care s-a arătat că unul dintre obiectivele esențiale ale adoptării acestui act normativ a fost reaşezarea tratamentului sancționator în limite rezonabile și proporționale. În acest sens, s-a reținut că practica ultimului deceniu a demonstrat că majorarea excesivă a limitelor de pedeapsă nu reprezintă o soluție eficientă pentru combaterea criminalității. Astfel, deși pentru infracțiunea de furt calificat era prevăzută pedeapsa închisorii de la 3 la 15 ani – sancțiune care nu se regăsea în niciun alt sistem de drept din Uniunea Europeană – aceasta nu a determinat o scădere semnificativă a numărului acestor fapte. Mai mult, în perioada 2004–2006, aproximativ 80% dintre pedepsele aflate în curs de executare pentru furt și furt calificat erau de cel mult 5 ani închisoare, ceea ce evidențiază faptul că instanțele de judecată nu au resimțit necesitatea aplicării unor sancțiuni apropiate de limita maximă prevăzută de lege.

În consecință, sub acest aspect, Comisia a apreciat că întinderea și intensitatea represiunii penale trebuie să rămână în limite determinate, în primul rând, prin raportare la importanța valorii sociale lezate și la gravitatea concretă a faptelor. Or, cu titlu de exemplu, se propune stabilirea unor limite de pedeapsă pentru infracțiunea prevăzută la art. 218¹ alin. (2) din Codul penal – închisoarea de la 11 la 18 ani – care sunt superioare limitelor prevăzute pentru varianta normativă a aceleiași infracțiuni care a avut ca urmare moartea victimei, reglementată de art. 218¹ alin. (6) din Codul penal, pentru care pedeapsa este închisoarea de la 9 la 18 ani.

În acest context de date, deși politica penală a statului este lăsată la latitudinea legiuitorului, Comisia a apreciat că modificarea legislativă propusă nu răspunde concepției tratamentului sancționator stabilit în actualul cadru normativ.

Cu deosebită considerație,

Secretarul general al Consiliului Superior al Magistraturii
Judecător Andreea Simona Uțău

